

Хокон Йовреос

Ина СИНЯ

Илюстрации
Йойвин Туршетер

Издателство „Фюм“

Преводът на книгата е осъществен
с любезното съдействие на програма

На нощната масичка на Ина беше
кацнал бухал. Изглеждаше почти като
истински. Дървената фигурка се
взираше в нея с големите си кръгли
очи. Ина никога не я беше виждала
досега.

Тя обу чорапогащника си, навлече
полата и вчерашния пуловер, грабна
бухала и хукна към долния етаж.

Майка ѝ седеше край кухненската
маса и пиеше кафе. Срещу нея Ина
видя един разтворен вестник, издигнат
като стена.

– Тамко! – зарадва се тя. – Прибрал
си се!

©Gyldendal Norsk Forlag AS – Gyldendal Barn&Ungdom 2018

Original Title: **Blåse**

Illustrasjoner, omslag og design: Øyvind Torseter

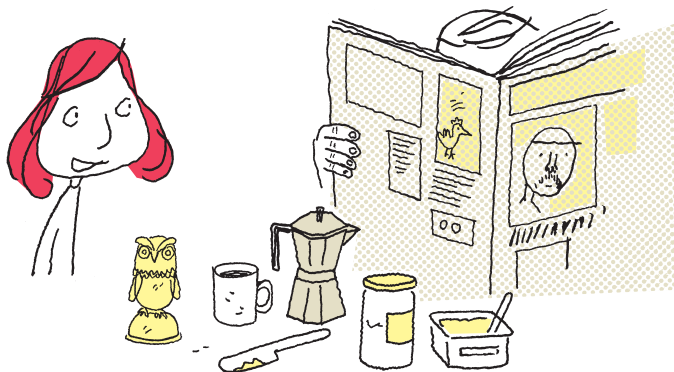
Ина Синя

©Издателство „Фюм“, 2019

Превод от норвежки Стела Джелепова

Редактор Албена Раенкова

ISBN: 978-619-199-404-5

Грамадният вестник се размърда и баща ѝ надникна иззад него. Ина остави гървената фигурка на масата.

– Много благодаря за бухала! – усмихна се тя.

– Я, каква странна птица! – намигна татко ѝ. – Сигурно сама е долетяла.

– Радвам се, че си тук – обърна се майка ѝ към съпруга си. – Можеш да помогнеш малко вкъщи. Базарът приближава и съм страшно заета.

На календара до хладилника с големи букви беше написано: „ЗИМЕН БАЗАР“. Ина беше оградил с червено сърчице датата, на която баща ѝ трябваше да се прибере у дома – понеделника след базара.

– Защо си дойде по-рано? – полюбопитства Ина.

– За да ти донеса бухала – отвърна татко ѝ.

– Хубав е – Ина нежно погали фигурката.

В този миг къщата се разтресе. Музиката бумтеше, все едно в стаята на по-голямата сестра на Ина се беше настанил цял оркестър.

– Не позволявай на Гру да пуска музиката толкова силно – вдигна очи към горния етаж татко ѝ.

– Всяка сутрин е така – въздъхна майка ѝ. – Сега, като си вкъщи, може да поговориш с нея.

– Сигурно скоро ще престане –
отвърна татко ѝ и пак се скри за
вестника.

Ина закуси и тръгна за училище.
Локвите по пътя още бяха замръзнали.
Ина обичаше да стъпва по леда, да
го чува как хруци под краката ѝ и да
вижда как се напуква и побелява.

До края на часовете ледът се
беше разтопил и големи кални локви
покриваха земята.

Ина вървеше с Яв и Ерлен. На
протоара, точно след старческия дом,
се наложи да заобиколят една грамадна
локва. Тримата нагазиха в тревата.

– Чухте ли, че в селото ще идва
богаташ? – попита Ерлен. – Щял да
строи най-голямата ферма за кокошки
в света.

– Еха! – възхити се Ина.

– Дано само кокошките не се
разбягат – подметна Яв. – Че ще
настане страшна бъркотия.

Заг старческия дом растяха високи
дърбове и между стволите им Ина
зърна някакъв силует. До ръждивата
ограда се беше навело момче. Тя го
позна и понечи да се отдалечи бързо,
но в същия миг чу слаб звук, почти
като плач.

– Какви ги върши свещеническият син? – прошепна Ина и посочи към дъбовеите.

– Пак някоя глупост – сви рамене Яв. – Да се махаме!

Звукът беше остър и тъничък.

– Прилича на коте – спря се Ина.

Тя пушна раницата си на тротоара и тръгна към сина на свещеника. Ерлен и Яв не помръднаха.

– Ще те натупа – викна зад нея Яв.

Ина се запромъква безшумно.

Свещеническият син беше вързал за оградата една котка. Като видя как животното се мъчи да се отскубне и мяука, Ина побесня.

– Престани! – викна тя. – Мъчиш котето!

При вика на Ина свещеническият син подскочи и се обърна.

– Гледай си работата! – изръмжа ѝ той.

Ина се огледа. Няколко големи момчета стояха при гаражите от другата страна на поляната. Котката мяучеше жално. Ина я позна по трите бели петна около носа. Беше котката на госпожа Уанг.

– Защо си такъв гадняр? – ядоса се Ина. – Пусни я!

– Сама си я пусни! – свещеническият син заплашително пристъпи напред.

Ина се вцепени. Беше много висок! Момчето мина покрай нея и я блъсна с рамо. Ина замалко да падне, но успя да се задържи на крака и се завтече към котката. Животното беше вързано с канап. Ина се опита да го развърже, но котката изплашено захъска и се заизвива. Възелът беше страшно стегнат.

– Ще кажа на учителката ти! – викна Ина.

– Все ми е тая – махна с ръка свещеническият син. – Утре заминавам.

– Чудесно! – викна Ина подире му. – Рагвам се, че ще се отървем от теб веднъж завинаги!

И мигом съжали за гумите си, защото свещеническият син спря и се обърна. За миг момчето се уплаши, че ей сега ще се върне и ще я напердаши, но в този момент Яв и Ерлен готичаха и застанаха от двете ѝ страни.